

Sủng Bảo Bối Như Thế Nào

Contents

Sủng Bảo Bối Như Thế Nào	1
1. Chương 1: Morning (1)	1
2. Chương 2: Morning (2)	2
3. Chương 3: Afternoon (1)	3
4. Chương 4: Afternoon (2)	4
5. Chương 5: Evening (1)	5
6. Chương 6: Evening (2)	6
7. Chương 7: Night (h)	7
8. Chương 8: Phiên Ngoại Giao Lưu_	9

Sủng Bảo Bối Như Thế Nào

Giới thiệu

Thể loại: 1x1, Ôn nhu mỹ công x bình phàm thụ, đời thường, đô thị tình duyên, He. Số chương: khoảng trên dưới 5 ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-bao-boi-nhu-the-nao>

1. Chương 1: Morning (1)

Điều bạn muốn nhìn thấy nhất vào sớm mai thức dậy là gì? Trà và bánh? Người thương? Hay là đồng hồ chưa điểm giờ?

[6h30 sáng], [43 cuộc gọi nhớ], [15 tin nhắn], [nắng sáng]. Người nằm trên giường vẫn chưa chịu dậy.

Cửa phòng mở ra, hần tiến tới bên giường, vỗ vỗ má cậu và nói:

Trễ giờ rồi, dậy đi nào bảo bối!

Việc đầu tiên cần làm là hất tay hần ra, sau đó trở mình đưa lưng về phía hần, kéo chăn che khuất đầu rồi cậu tiếp tục an giấc.

6h30, em trễ giờ học, tôi trễ giờ làm rồi đây.- hần quyết không buông tha, tung chăn ra, lật người kia lại đối mặt mình, cúi xuống hôn nụ hôn buổi sáng, yêu thương, khao khát, mặn nồng.

Ừm... anh... a... khó thở!- cậu đẩy hần ra, hừ nhẹ dụi dụi mắt và cầm điện thoại lên.

[6h40], [54 cuộc gọi nhớ], [23 tin nhắn]. Mặt cậu đen dần, mày khế chau lại.

Anh không đánh thức em!! Trễ học mất rồi!!!- cậu vội vã lao khỏi giường và hướng phòng vệ sinh chạy vào. Hần thì ngồi trên ghế đầu cạnh giường nhếch mép cười “ai kêu em cứ như con mèo lười thích ngủ nướng chứ”.

Đặt đồ ăn trước mặt Vô Hỷ, hần tiện tay bẹo nhẹ lên gò má trắng nõn của cậu và đợi cậu ăn sáng một cách chậm chạp.

Không sợ trễ học nữa sao?- Đoạt điện thoại từ tay người kia, hần nhướn mi hỏi.

Lỡ trễ rồi, trễ luôn đi. Luân Hạo sẽ cho em mượn tập chép lại mà.- Cậu bắt mắt hướng hần đòi lại điện thoại.

[7h15], Trì Viễn chải lại tóc cho cậu, cẩn thận lau sữa còn dính trên mép cậu và hôn nhẹ lên trán cậu, nụ hôn may mắn vào mỗi buổi sáng. Đây được xem là “thủ tục” trước khi ra khỏi nhà của họ.

Thất dây an toàn xong, Vô Hỷ hướng hần ngáp một cái tỏ ý còn buồn ngủ lắm cơ Hần không vì yêu cậu mà dung túng thái quá. Vẫn bắt cậu đi học đều đặn dù sớm hay trễ.

Trưa nay tôi sẽ dẫn em đi ăn món Nhật.- Trì Viễn sủng nịnh xoa đầu cậu. Cậu miếu nhìn mái tóc gọn gàng bị hần xoa rối tung lại. Bất mãn đánh tay hần và mở cửa xe.

Trước khi đóng cửa xe cậu hướng hần hôn gió rồi hất mông chạy vào cổng trường. Dõi theo bóng cậu tới khi không còn thấy nữa, hần mới đạp chân ga hướng về công ty.

Thư ký Trương, cô đã đặt bàn cho trưa nay chưa? Đã dọn làm các món ăn như thế nào chưa? Cần tôi gọi lại cho đảm bảo không?- Hần vừa xem sổ sách vừa hỏi.

Trì tổng, tôi đã dặn chắc chắn lắm rồi. Anh có thể bớt quan tâm thái quá như thế với Vô Hỷ không? Dẫu gì cậu ấy cũng không còn là con nít để chăm ẵm nữa.- Trương Nghi thư ký nhìn Trì Viễn bằng ánh mắt khinh bỉ, thay vì hỏi công ty ra sao? Đối tác trưa nay như nào thì hần cứ hỏi đi hỏi lại việc món ăn có đặt đúng theo ý của Vô Hỷ hay không.

Cô không biết đó thôi, tôi quan tâm em ấy, yêu thương em ấy vì tôi muốn em ấy dựa dẫm vào tôi, ỷ lại vào tôi và sẽ chỉ có mình tôi.- Trì Viễn nhếch môi cười, nụ cười ghê rợn làm thư ký rùng mình lên... may mà Vô Hỷ không phải mỹ nam gì sắc.

2. Chương 2: Morning (2)

Chạy vào phòng học, Vô Hỷ nhẹ nhàng chui tọt xuống bàn cuối ngồi, không để giáo viên phát hiện.

Cậu lại tới trễ- Luân Hạo đẩy gọng kính lên và liếc nhìn Vô Hỷ. Gãi đầu cười trừ, cậu hướng tay lấy tập của Luân Hạo và nghiêm túc chép bài. Trên giảng đường, thầy giáo trẻ đang thao thao bất tuyệt.

Chuyện của cậu với Trì Viễn sao rồi?- Luân Hạo buồn chán hỏi.

Một phát khiến Mỹ Ái sâu răng – cậu lại ngáp nhẹ. Bài hôm nay nhiều quá.

Qua tiết tự học, có hai bóng người lên ra khỏi cổng. Họ đi đến bến xe và ngồi xuống.

Hơi đi qua phố ăn vặt tận hưởng thôi!- Vô Hỷ hào hứng nói, Luân Hạo lắc đầu chào thua với bạn mình, ăn ăn suốt ngày mà không béo lên nổi.

Xe đến, Luân Hạo cùng Vô Hỷ vào góc cuối xe ngồi. Vì dễ say xe nên cậu phải nhắm mắt lại, mà một khi nhắm mắt là sẽ lại ngủ lúc nào không hay, cho tới khi xe dừng ngay trạm tiếp theo, Luân Hạo thiếu điều đánh mặt, bóp mũi, bẹo má Vô Hỷ tới mức đỏ bừng cậu mới lơ mơ dụi mắt đi theo sau Luân Hạo.

Hai cháu vẫn ăn menu như cũ nhỉ?- ông chủ quán nhìn thấy khách quen liền cười ôn hậu. Cậu gật đầu chào ông chủ và đi vào trong. “Hết chỗ rồi, hai cháu ra trước quán ngồi chờ đi”- ông chủ nói, Vô Hỷ và Luân Hạo đành phải đi ra lại.

Món ăn quen thuộc dần bày ra trước mặt. Đang chiến tranh giành thức ăn, Vô Hỷ bỗng cảm thấy lạnh gáy. Cậu liếc qua bên kia đường lớn, có chiếc xe màu đen đang dừng đèn đỏ. Ồ men! Xe của Trì Viễn kia! Hắn ta thấy mình không nhỉ? Cậu cúi mặt vào đồ ăn, ăn cật lực ăn để lãng đi khí lạnh tỏa ra quanh Trì Viễn.

Sao vậy? Bệnh hử?!!- khi thấy bạn mình mặt mày tái mét, Luân Hạo theo phản xạ tự nhiên mà kéo ghế sát Vô Hỷ, trán đụng trán cậu đo nhiệt độ. HINT đầy trời. Được rồi, cậu nghe tiếng cửa xe, có tiếng chân đi tới gần, cảm giác bị nhắc lên, tai ong ong chả còn nghe gì nữa, sau đó... chẳng có sau đó đâu.

[Công ty TT, phòng giám đốc]

Vô Hỷ im lặng, nằm úp sấp, không nhúc nhích trên ghế, Trì Viễn ký sổ sách, rồi lại nhìn lên, hắn nghe tiếng thút thít.

“Úc lăm sao mà khóc?”, giọng nói lạnh lẽo vang lên.

“Đó là... tiết tự học...”, cậu lí nhí phản bác.

“Quên lời tôi dặn rồi sao?”, tháo kính, hắn đứng lên đi về phía ghế sofa. Cậu lắc lắc đầu, vùng vẫy khi Trì Viễn đang ôm cậu vào lòng. Khẽ cau mày vì thái độ của Vô Hỷ.

“Trưa nay ăn món Nhật, em nghe lời một chút đi!”, tay hắn nắm cằm Vô Hỷ quay về phía mình mà hôn xuống, cảm giác ấm nóng trong khoang miệng của cậu khiến Trì Viễn cảm thấy thư thái, lưỡi không tự chủ được mà quấn lưỡi cậu, bao nhiêu dịch mật, bao nhiêu không khí của cậu hắn đều tước đoạt hết. Đến khi Vô Hỷ suy yếu xụi lơ Trì Viễn mới chịu buông tha, xem như là trừng phạt.

3. Chương 3: Afternoon (1)

Quần quai đợi ăn trưa, đau khổ bị Trì Viễn ăn đậu hủ, Vô Hỷ cảm thấy bản thân thật không có tiền đồ, cậu lại rầu rĩ rầu rĩ rất lâu...

[11h30AM]

“Tối giờ rồi, đi ăn trưa thôi”, hắn trực tiếp xách cái người đang bưng bình tổng lên xe. Lái một mạch đến nhà hàng đặt sẵn rồi lại xách cái người đang giả chết vào trong, thả cho cái điện thoại để hồi sinh cậu lại.

“Em chơi đến đâu rồi? “, đặt tách trà nhỏ ngay chỗ cậu, Trì Viễn hướng qua hôn nhẹ lên má cậu.

“Level 59 ấy.”, hơi hột đáp lời hắn.

Đối tác làm ăn đến, hắn cười và bắt tay người kia. “Chào cậu, ngồi đi, nhân viên sẽ đem thức ăn lên, vừa ăn vừa bàn việc?”

Tạm dừng game lại, cậu ngẩng mặt gật nhẹ đầu với người mới tới, ‘cũng khá điển trai’. Sực nhớ là đang đấu quái, Vô Hỷ vội cúi đầu vào game cho tới khi đồ ăn đem lên và điện thoại bị hắn lấy đi. Họ vừa ăn vừa bàn chuyện. Cậu không động đũa thì cũng sẽ được hắn như quen tay mà gấp vào chén cậu, dù rằng như thế nhưng Trì Viễn cũng không xao lãng vấn đề đang nói đến.

“Không ăn trứng cá đâu! Trả anh này!”, bữu môi gấp thức ăn qua chém hắn, dù cuộc trò chuyện bị xen ngang nhưng hắn không hề cau gắt mắng cậu, chỉ là liếc qua cảnh cáo, gấp món khác vào chén Vô Hỷ. Cậu cười hì hì tiếp tục ăn.

Đến cuối buổi ăn, chỉ có bụng cậu căng cứng no ứ hự thôi. Trong lúc đợi Trì Viễn tính tiền, cậu nhìn nhìn chàng trai kia, sợ bản thân thất lễ nên quay mặt đi, cơ mà không nhận được lại hỏi băng quơ: “Anh đang lo lắng cho ai sao?”

“Sao lại hỏi vậy?!!”, chàng trai khó hiểu cùng ngạc nhiên nhìn cậu.

“Anh đôi khi nhíu mày lại, Trì Viễn khi lo lắng cũng hay nhíu mày như anh”, Vô Hỷ đáp, cậu suy nghĩ một chút lại bồi thêm câu: “Có thể tôi đoán sai đi... Đừng quan tâm”, cậu sợ chàng trai sẽ câu nên vội chạy lại ôm cánh tay hắn, vờ dụi mắt, làm nũng mà không ngại chung quanh.

“Buồn ngủ quá... Đi về thôi... Nhé?”, hắn biết cậu bày trò nên cũng đành cười xoa, tạm biệt chàng trai và dắt cậu ra xe. Trên đường ra bãi xe, Trì Viễn đã trừng phạt cậu một chút vì lúc nãy cắt ngang cuộc nói chuyện với đối tác.

“Anh xem tôi là giống gì vậy? Hết đánh lại xoa, rồi tổng cả đồng thức ăn, có khi nào đợi tôi béo lên sẽ đem bán tôi luôn không ...” “- một mỗi nằm dài ra ghế sau, cậu bực mình lắm lắm lắm.”

“Người mua sẽ tốn tiền cơm áo, tôi là đang gánh thay họ. Huống chi, cả cơ thể em bị tôi ăn cả rồi, không nỡ bán đi đâu”, Trì Viễn nhếch môi nhìn cậu qua kính chiếu hậu, ‘con mèo’ của hắn là đang béo lên trông thấy, có lẽ nên đăng ký tập GYM lại thôi.

Trưa nắng, nằm trong xe hơi có điều hoà, Vô Hỷ đã thiếp đi lúc nào không hay.

4. Chương 4: Afternoon (2)

Một khi đã ngủ là sẽ ngủ không biết trời trăng. Trì Viễn bồng Vô Hỷ lên giường.

“Hỷ, em dậy nổi không? Đi thay đồ ngủ sẽ thoải mái hơn đây”, vỗ nhẹ lên má cậu, hắn nói. Hất tay hắn ra, cậu quay lưng đi vùi đầu vào gối ngủ tiếp.

“Ngoan nào, bụi sẽ làm bẩn chăn đệm”, được rồi, Vô Hỷ dù mệt mỏi đến mơ màng cũng vẫn còn ý thức được tính cách của vị nhà mình, không sạch sẽ không đi ngủ.

Chống tay ngồi lên, cậu thiếu điều bò vào phòng tắm. Hắn đành phải ôm thắt lưng cậu và vác cậu lên vai chẳng khác gì vác bao cát.

“Đánh răng”, Trì Viễn, đưa bàn chải cho cậu, đồng thời làm ẩm khăn. Thúc giục Vô Hỷ cởi quần áo, Trì Viễn lại lau người cho cậu, này gọi là tắm khô. Vô Hỷ cảm thấy bản thân thật giống mèo, chỉ khác là không tự lấy lưỡi liếm cơ thể.

Vô Hỷ khi ngủ thích mặc mỗi chiếc quần lót, cậu nói “này là yêu thiên nhiên, thân thiện với môi trường”, Trì Viễn thì lại quan ngại, lỡ khách tới nhà, vô tình thấy cơ thể của con mèo nhỏ mà trở nên mê luyến thì sao? Nhất định không được! Ép cậu mặc áo ngủ vào, cậu nói nóng, hắn đành lấy áo ngủ của bản thân cho cậu mặc, rộng rãi mát mẻ nên cậu đành ậm ừ tạm chấp nhận, vậy mà tạo thành thói quen, cậu mặc áo ngủ, hắn mặc quần ngủ. Chẳng khác nào vợ chồng đồng tâm.

“Được rồi, em ngủ đi”, yêu thương cười nhìn cậu, Vô Hỷ mặc áo ngủ rộng rãi của hắn mà rúc trong chăn. Hắn tăng nhiệt độ máy lạnh, chui vào chăn, ôm cậu kéo vào lòng, Vô Hỷ thích nhất là mùi hương nam tính nhưng êm dịu trên cơ thể của Trì Viễn, không khỏi hừ nhẹ an phận trong lòng hắn.

Áo ngủ rộng rãi thì thế nào? Thuận tiện luồn tay vào chứ sao

Vô Hỷ cảm giác bản thân khó chịu, cậu nặng nề thở dốc. Ngủ không yên, đành phải miễn cưỡng mở mắt, chỉ thấy ***g ngực rắn chắc, còn Trì Viễn... hắn đang... mặt cậu lập tức đỏ bừng.

“Anh! Con mẹ nó... a!”, tức giận hét lên, cậu thở hắt ra. Trì Viễn biết hắn đã làm con mèo nhà mình thức giấc nhưng dây cung căng lên không hạ xuống được rồi.

“Bảo bối, thật xin lỗi nhưng tôi không nhịn nổi nữa rồi”, hắn ngồi lên, hôn nhẹ lên môi cậu. Không kịp để cậu kháng cự, hắn đã lật cậu lại, nâng hông cậu lên để cậu nửa quỳ nửa nằm.

Không ngu ngốc tới mức không biết Trì Viễn đang làm gì, cậu đành nghiêng răng chôn mặt sâu trong gối, hai đùi cố gắng kẹp chặt lại.

Đây gọi là chân giao, nam căn to lớn của người kia chỉ là xuyên qua đùi cậu, ma sát da thịt cậu, gián tiếp thông qua lớp quần lót mỏng manh cọ sát vào phân thân đang lặng yên của cậu. Đây là cách mà Trì Viễn phát tiết khi không được hành hạ cục huyết của Vô Hỷ, người kia thoả mãn nhưng cậu như bị giày vò, may là hân thường bắn ra trước khi cậu cương lên nên thoát một kiếp.

Một lần nữa mang Vô Hỷ vào phòng vệ sinh lau chùi, dọn dẹp giường sạch sẽ.

“Anh không được lộn xộn nữa!”, đấm ngực Trì Viễn, cậu ủy khuất nói.

“Vì em thương tiếc không muốn tôi dùng nước lạnh nên tôi đã phải dùng cách này đây”, cười cười hôn trán Vô Hỷ, tay Trì Viễn lại xoa xoa lên đùi cậu, dù không cần thoa thuốc nhưng hân không nỡ nhìn đùi cậu bị đỏ lên.

“Phấn ngay! Lão tử còn ngủ! Không mượn anh giải thích!”, Vô Hỷ trừng mắt, đẩy hân ra nhưng mà Trì Viễn ôm quá chặt.

“Được rồi, ngủ đi, nụ cười vô tận của tôi”, vỗ nhẹ lưng cậu, cảm nhận người trong lòng đã yên vị mà thở đều rồi, hân mới an tâm mà nhắm mắt ngủ.

5. Chương 5: Evening (1)

Vào khoảng 14, 15 giờ.

Tiếng đập cửa không ngừng vang lên, Trì Viễn tỉnh dậy đi mở nhưng là Vô Hỷ đã bật dậy, miệng không ngừng chửi rủa.

“Ai đây?”, bực bội mở cửa, một bóng đen lao lên làm cậu suýt té xuống sàn, may mà Trì Viễn kịp đỡ cậu lại.

“Viễn ca ca, chiều mát nha!”, Mỹ Ái đang đu trên người anh trai mình hướng Trì Viễn cười toe toét.

Tú An đang đứng ở cửa cũng bước vào nhà, không quên tháo Mỹ Ái khỏi Vô Hỷ, giúp cô bé thay dép đi trong nhà, thành thực không khác gì Trì Viễn.

Nhìn một màn như vậy, Vô Hỷ bất giác nhìn Trì Viễn, không khỏi cảm thán, có khi nào cùng lò ra không? Sao y chang nhau vậy nhỉ?

“Cả, anh lại không chịu mặc quần!”, tay rãnh rang lật tạp chí trên bàn, miệng thì nhai quýt được Tú An đưa cho, nhưng mà mắt vẫn không tránh khỏi đánh giá qua anh mình.

Vô Hỷ với cái áo rộng thùng thình, lại còn có họa tiết chim thú, mặt thờ ơ đặt nước lên bàn, bất mãn nhìn em gái đang trưng ra bộ dạng chủ nhà.

“mày tối đây làm gì? Hôm nay không đi học?”, đặt mông xuống ghế đối diện, Vô Hỷ nhàm chán hỏi.

“Trường cho nghỉ đợi thầy cô chấm thi, em sức nhớ đến con heo ồn ào từng bị bán đi nên hôm nay qua thăm lại, không nghĩ... được chăm béo lên rồi kìa”, khuôn mặt đau khổ nhìn anh trai, lại còn khoa trương giả vờ xiu. Vô Hỷ giật giật khóe môi “không chấp trẻ ranh”.

“Tiểu An, Mỹ Ái có làm khó gì em không?”, Trì Viễn đặt thêm trái cây lên bàn, ngồi cạnh Vô Hỷ, cậu theo phản xạ ăn trái cây từ tay Trì Viễn đưa tới. Mỹ Ái suýt cắn trúng tay Tú An, hình như hình ảnh kia có chút quen thuộc nha.

“Không anh”, Tú An cười nhẹ.

“Nếu nó dám hành hung em, nhớ gọi báo anh! Mấy roi vào mông nó sẽ làm nó tổn tới già a!”, Vô Hỷ xen vào, giọng điệu thích thú. Trì Viễn nhướng mày nhìn cậu.

Mỹ Ái tức giận đứng bật dậy đáp lời: “Đến má còn chưa dám tát em! Anh nghĩ anh dám chắc?!”

“Tao là anh mày, tao thay má đánh mày đầu có sao!!!”, Vô Hỷ đứng lên theo, phải để Tú An và Trì Viễn lôi hai anh em này vào lòng mà dỗ dành, hai người mới tạm thời đình chỉ chửi lộn.

Tú An thở dài giải vây, “Ái Ái ngoan lắm anh, chỉ là tối hơi nháo một chút”, Tú An liếc nhìn Mỹ Ái đang có ý phản bác, lại phải không cam lòng mà im lặng.

“Ừm. Vấn đề này anh hiểu, không tránh khỏi con mèo nhà anh cũng vậy”, hấn xoa đầu ai đó mặt dần đỏ bừng nhìn mặt đất.

[Trao đổi ánh mắt]

Vô Hỷ [cảm giác ê mặt]

Mỹ Ái [ủa, tưởng mất hết cảm xúc rồi?]

Vô Hỷ [mày dúi đánh tới mức này hả?!]

Mỹ Ái [thương em gái một chút là anh chết hả?!]

Vô Hỷ [thương mày không nổi thì thương như thế nào?!]

Mỹ Ái [vô ơn! Giả tạo!]

Vô Hỷ [mặt dày! Vô sỉ!]

[Hứ!], đồng thời hất mặt.

6. Chương 6: Evening (2)

Bầu không khí căng thẳng cùng mùi thuốc súng bao quanh căn phòng.

“Tại sao chúng ta không đi công viên giải trí chơi nhí? Dẫu gì hôm nay cũng là một ngày đẹp trời”, Tú An đánh gãy bầu không khí này.

“Hừm, ý kiến không tệ. Vậy hai em đợi một chút”, Trì Viễn chấp thuận và ôm Vô Hỷ vào phòng thay đồ, mặc kệ cho con mèo nào đó đang giả tạo vùng vằng giận lẫy.

Vô Hỷ tự lựa một cái quần lửng thoải mái, áo thun in hình quả dưa mặt than dúi đánh. Trì Viễn nhếch môi cười ‘Mỹ Ái cũng đang mặc cái áo hình trái dưa mặt than’.

[Khu vui chơi ngoại ô thành phố]

Mỹ Ái tay cầm ly nước, miệng nhai táo đường bình thản tiến vào nhà ma cùng Vô Hỷ.

Trì Viễn căn bản là không hứng thú nên đành chơi bắn bong bóng lấy quà.

“Anh có ý định gom hết đồng thú bông trên sạp sao?”, Tú An cầm vợt cá ngó qua sạp bong bóng, bất đắc dĩ thấy mặt ông chủ sạp chả khác gì đập phân, phụt cười.

“Không, chỉ lấy mèo bông”, hấn bình thản nhận con mèo bông to nhất trên kệ cao nhất, phải thắng hết tất cả các vòng mới lấy được.

Lúc này, bên trong nhà ma, Mỹ Ái và Vô Hỷ vẫn sát cánh bên nhau.

“Con dơi kia!”, Vô Hỷ ấn đầu em gái mình xuống, thứ gì đó vụt qua.

“Má! Giẻ lau thì có! Nó bắn nước vào mặt em!”, hất tay anh trai ra, Mỹ Ái quệt lớp nước vô tình rơi trúng mặt.

‘Anh trai, bước cao lên, nhớ không lầm khúc này có bàn tay thò ra’, dùng khẩu hình và một ít ánh sáng yếu ớt của đèn để cảnh báo.

Vô Hỷ nhếch môi, 1... 2... 3..., bước mạnh! Một tiếng thét thấu trời xanh vang vọng. Đây là trả thù cho năm xưa, lúc Vô Hỷ 10 tuổi đã bị nắm chân làm tè cả ra quần, xấu hổ và ám ảnh mãi đến bây giờ mới trả thù được. Lúc đi ra mặt cậu phờ phờ hơn hẳn.

“Đói chưa?”, đưa con mèo bông cho cậu, Trì Viễn thương yêu xoa đầu.

“Đi đu quay đi rồi đi ăn!”, cậu thích thú cọ mặt vào con mèo bông, oầy, lông mịn dã man.

Cả bốn người kéo nhau đến đu quay lớn, có lẽ do mặc áo giống nhau nên Vô Hỷ và Mỹ Ái bị tổng vào một khoan, Tú An và Trì Viễn bị giữ lại và đi khoan kế tiếp.

“Anh! Nhìn kia! Người như bị thu nhỏ lại ấy!”, Mỹ Ái áp mặt ra cửa kính chỉ trỏ, Vô Hỷ áp mặt nhìn theo: “oa nhớ hồi đó mày sợ hãi mà khóc nháo đòi xuống. Thế mà bây giờ lại vui như thế... công nhận thời gian trôi mau thật”, Vô Hỷ cười nhìn Mỹ Ái ngượng đỏ mặt.

“Thật tốt khi chúng ta vẫn như cũ, không bị thời gian làm sứt mẻ tình anh em a”, Mỹ Ái vươn tay ôm anh trai mình, không quên bóp mũi trả thù, bồi thêm câu “mông ngày càng căng là sao ấy nhỉ anh trai?”.

Được rồi, hai anh em họ lại đánh nhau.

Khoan chứa Trì Viễn và Tú An. Tiếng lầm bầm vang khe khẽ.

“Thằng cha gác đu quay ...”, Trì Viễn mặt lạnh nhìn khoan đu quay phía xa xa.

” ông già gác đu quay...”, Tú An nghiêng răng nhìn xuống chỗ ông gác đu quay.

Nếu ánh mắt có thể giết người, ông kia đã chết cả chục lần rồi.

“Anh come out từ khi nào?”, Tú An nhàm chán hỏi.

“Mấy năm trước”, hần nhàn nhạt trả lời.

“Em thì từ cấp ba”, Tú An nói.

“Thật ra không nghĩ sẽ come out, chỉ là vô tình gặp cậu ấy”, hồi tưởng lại khi đó, có lẽ là do duyên số. Trì Viễn lại cười xòa.

“Hình như cả hai chúng ta gặp anh em họ trong tình cảnh chẳng mấy thiện cảm hay tốt đẹp gì nhỉ”, Tú An cười, lục kẹo trong túi chia cho Trì Viễn.

Vòng đu quay kéo dài 15 phút. Khi xe rời khỏi khu vui chơi, đường đã lên đèn.

“Ăn món Hàn đi! Em có vé giảm giá nè!”, Mỹ Ái rút phiếu giảm giá ra phe phẩy.

“Quán cũ phải không?”, Vô Hỷ hào hứng hỏi, ánh mắt như là có ánh sáng rọi vào mấy tờ phiếu.

Mỹ Ái gật gật, đọc địa chỉ cho Trì Viễn lái xe đến.

Hai anh em quét sạch các món ăn trên menu dưới cái nhìn không tin nổi của mọi người.

“Gói về gói về giúp tôi”, Vô Hỷ ngoắc ngoắc tay gọi phục vụ.

“Hai anh về đi, tụi em bắt tuyển là được, quán này cũng gần nhà nha”, nói rồi kéo Tú An đi mất, Vô Hỷ không kịp nói với theo đành leo lên ghế phó lái để Trì Viễn đánh xe về nhà.

7. Chương 7: Night (h)

Trì Viễn hay làm việc đến khuya.

Vô Hỷ sợ nhất là về đêm, cậu ngủ không sâu giấc và hay bị bóng đè. Chuyện bây giờ cần làm chính là đợi cho vị nào đó nhà mình làm xong việc mới được ngủ.

Gác đầu lên đùi Trì Viễn, Vô Hỷ dụi dụi mắt, bất mãn nhìn đồng hồ, cậu thốt lên “Douma!!!! 11 giờ rồi!!!”.

“Em muốn thì đi ngủ trước đi, đừng đợi rồi văng tục như thế”, xoa đầu cậu, anh chặc lưỡi nói.

Ngẩn mặt nhìn Trì Viễn đang nghiêm túc làm việc, Vô Hỷ chán nản thở dài, lại gục đầu xuống đùi hắn. Không có gì làm, cậu vươn tay ra bóp bóp đùi Trì Viễn, lướt bàn tay dọc theo mép vải, lại nghịch hạt nút cuối cùng trên áo.

“Em đang...”

“Kích thích anh”, Vô Hỷ bình thản ngắt lời hắn, đồng thời cũng miết nhẹ lên túp lều nhỏ, đánh thức con quái vật ngủ say sau lớp quần kia. Trì Viễn bất mãn day trán, quyết định túm tay cậu kéo mạnh làm Vô Hỷ đứng lên và ngồi trên đùi hắn.

“Muốn kích thích tôi?! Tôi sẽ cho em biết thế nào là kích thích!”, Trì Viễn xé áo thun mỏng của Vô Hỷ ra, áp gáy cậu lại hôn ngấu nghiến. Vô Hỷ giằng co muốn đẩy hắn ra nhưng sau lại vô lực an vị để mặc Trì Viễn làm gì thì làm. Đến khi cậu hô hấp cực kì khó khăn, Trì Viễn mới buông cậu ra, mang theo sợi chỉ bạc mỏng lấp lánh dưới đèn.

Như dự đoán của Trì Viễn, Vô Hỷ đã hoàn toàn bị *** chi phối, cậu không tự chủ được, vươn tay mò vào quần rồi nắm lấy phần thân của chính mình mà xoa nắn. Trì Viễn lão đại chỉ nhếch môi nhìn mỹ cảnh trước mặt, đến khi thấy cậu tự làm cũng có thể đạt cao trào, hắn đen mặt đứng bật dậy, bỗng Vô Hỷ lên và đến phòng ngủ.

Vô Hỷ ngã xuống giường êm ái, mặt ửng hồng mê man, áo đã bị xé rách, quần lót spider man cũng bị tuột xuống tận đầu gối, lộ ra cặp mông trắng trẻo hồng hào.

CHÁT

Bị đánh đau, Vô Hỷ thanh tỉnh lại đôi chút, cậu che mông lại, mặt ửng khuất xen lẫn tức giận nhìn người vừa lợi dụng thời cơ đánh mình... Trì Viễn đề lên người Vô Hỷ, quan sát cậu đang làm hành động như đã điều trối kẻ thù, đầu thiếu điều chôn vào gối, mái tóc đen hỗn loạn, cậu nằm úp sấp lộ ra cái lưng trắng trẻo cùng hình xăm mã vạch ngay gáy, tay gắt gao che chắn cặp mông và chân khép chặt giấu đi bộ vị bí mật kia.

“Chỉ mặc áo thun và quần lót là thói quen xấu”

Hơi thở trầm thấy đầy từ tính vang lên bên tai, tiếp theo là cảm giác ướt át của chiếc lưỡi vờn quanh tai, Vô Hỷ khẽ run nhẹ lên, tai ửng hồng dần, cậu tức giận vì bị trêu đùa nhưng vẫn kiên quyết không để lộ mình cho sói. (= v = lộ mông kìa em...)

Một nụ hôn lên gáy, cảm giác bàn tay vuốt nhẹ qua eo mẫn cảm, cậu vô thức vịn vẹo. Nụ hôn kia đi chuyển dần xuống lưng, “ngô... A...”, không đơn giản là hôn, Trì Viễn chính là cắn mút tạo chủ quyền, hắn tìm những vị trí mẫn cảm mà mút xuống, Vô Hỷ sẽ rên nhẹ lên, như thúc giục hắn “a tiếp tục đi nga ông xã”...

“Bà xã, gỡ tay em ra nào”, Trì Viễn hài lòng nhìn hai cánh tay Vô Hỷ dần dần buông lỏng và rút lên đặt trên gối. Hắn xoa nắn, cảm nhận độ đàn hồi của cặp mông trước mặt, tách cặp mông ra, hắn thấy thứ cần tìm kiếm. Tiểu huyết phần nộn được phơi bày ra trước mặt Trì Viễn, nhỏ hẹp và khép kín. Đây không phải lần đầu làm tình nhưng tiểu huyết của Vô Hỷ vẫn luôn hoàn hảo, không hề dẫn hay rách.

“Ô...a... Đừng...”, Vô Hỷ khẽ nỉ non, tiểu huyết của cậu lại được hắn bôi trơn bằng lưỡi. Chiếc lưỡi mềm dẻo, tách lỗ nhỏ ra, luồn lách vào trong và được nội vách khô ráo chặt chẽ hút lấy. Đợi cậu thả lỏng dần, Trì Viễn mới chuyển động lưỡi.

“Nga... A... A... Ô...”, sự ngứa ngáy dần lan ra khắp cơ thể, chiếc lưỡi tạo khoái cảm bên trong cậu, phần thân lại lần nữa cương lên. Đến khi đủ ướt rồi, hắn đâm một ngón tay vào, tiểu huyết lập tức kẹp ngón tay, độ trơn trượt ở vách tiểu huyết giúp ngón tay đâm sâu vào dễ dàng nên hắn lại tiến thêm một ngón.

“Đau... A.... Đừng ... Oa...!”, đây là ngón thứ ba sáp nhập vào tiểu huyết nhỏ bé, trườn sáp, cọ nhẹ lên vách huyết, tiếng rên không ngừng vang lên khắp căn phòng. Vô Hỷ hoàn toàn không được thỏa mãn, ba ngón tay không đủ! Thứ cậu cần chính là thứ khác to lớn hơn để lấp đầy cơ thể nha!

“Mau... Ngô... A...”, nức nở một hồi, cậu chủ động cong hông, mặt đỏ ửng cùng ánh mắt ủy khuất động nước ngấn lên. Cảm giác trống rỗng bỗng chốc bao trùm, hắn đã rút ngón tay ra và thay vào đó là cự vật cương cứng của chính mình. Hắn đâm thẳng vào.

“AAA... To quá... Chết... Hông mất ...a...a...”, nước mắt trào ra ồ ạt, phân thân muốn bắn đột nhiên bị Trì Viễn nắm chặt lấy. Vô Hỷ luôn bắn ra ngay khi hắn vừa cắm vào và lập tức hôn mê khi hắn mới bắn ra, cao trào cùng nhau? Trì Viễn luôn phải làm chủ chuyện này.

“Ô...ô... Van cầu anh... Ô...ô... Để em bắn... A... “, Vô Hỷ giãy giụa, tiểu huyết ngâm chặt nam căn của người kia, cậu không ngừng khóc lóc van xin cơ mà hình như không có kết quả. Trì Viễn dùng một sợi dây nhỏ thắt nơ ở vị trí đang ngấn đầu hung hăng rỉ dần ra chất lỏng trong suốt của Vô Hỷ, lật cậu lại đối mặt với mình.

“Ngoan, chịu đựng một chút, chúng ta sẽ cùng đạt khoái cảm nha bảo bối”, hắn sủng nịnh nói, vắt chân cậu qua hông mình rồi bắt đầu động. Vô Hỷ như vừa bay lên thiên đường lại vừa rớt xuống địa ngục, vừa tràn đầy khoái cảm vừa đau đớn muốn giải tỏa. Trì Viễn thương tiếc hôn lên môi cậu, tay hắn đan chặt tay cậu ở hay bên, cũng không quên tăng tốc độ chuyển động.

“Nn... Ừm... Ừm...”, Vô Hỷ hoàn toàn chìm đắm trong bể tình, mắt không còn tiêu cự, chỉ có cơ thể luôn phối hợp tốt với hắn, đến khi điểm G lại được tìm đến, Vô Hỷ bất giác hừ nhẹ khó chịu, chân kẹp chặt hông hắn, phân thân cương cứng của cậu dần xanh vì bị buộc lại. Hắn biết nên càng động vào điểm G nhiều hơn, nhanh hơn, và mạnh hơn.

Trong phòng chỉ còn tiếng rên rỉ ngắt quãng, tiếng va chạm đầy ám muội vang lên. Tiểu huyết của Vô Hỷ lại siết chặt lấy nam căn của hắn, đến lúc này Trì Viễn vươn tay tháo nơ ra, rồi cùng bắn thật sâu vào bên trong Vô Hỷ, cậu thấy ánh sáng trắng loá lên, run rẩy cong người, dòng dịch trong suốt bắn ra tạo thành đường parapol hoàn mỹ, bắn đầy lên vùng bụng của chính bản thân.

“Con mẹ nó... Hảo thoải mái...”, cậu chỉ làm bầm một câu rồi hôn mê đi mất.

Đoán ra kết quả như này, Trì Viễn chỉ biết lắc đầu ngao ngán, rút ra khỏi người cậu rồi bông cậu đi tắm sạch sẽ. Đến khi chần ẽm nệm ấm, Vô Hỷ lại hướng vào lòng Trì Viễn chui rúc, hôm nay vận động khá nhẹ nhàng nên thất lưng cũng không đến nỗi nào đau đớn.

Trong bóng tối, Trì Viễn nghe loáng thoáng Vô Hỷ đang nói mơ... “Ông xã...”, hắn nhếch môi cười, càng ôm chặt lấy cậu hơn.

Hoàn

Tác giả: hoàn rồi hoàn rồi!! chấm khăn

Vô Hỷ: vận động nhẹ nhàng...trán nổi gân xanh

Tác giả: phải phải! Vì tạo hình của lão công nhà cậu chính là S! võ vai Vô Hỷ tôi thương cậu nên mới viết như này nha

Vô Hỷ: xạo ct! Không biết viết H về SM thì nói đại đi, còn bày đặt xạo xạo nói thương yêu đầy mùi rắm! Cô căn bản chỉ sủng công thôi! tránh né- nhìn khinh thường

Tác giả: trầm mặc

8. Chương 8: Phiên Ngoại Giao Lưu__

Tác giả: Oa hoan nghênh các bạn đến với lần giao lưu đầu tiên này!! tung bông tung hoa

Vô Hỷ: giao lưu đầu tiên? mí mắt giật giật

Tác giả: chính xác là vậy nhưng lần sau sẽ không phải các cậu đâu nha, đừng có ảo tưởng nà nháy mắt

Trì Viễn: nghịch compa trên bàn

Tác giả: khụ... Khụ... Không đùa nữa, chúng ta bắt đầu nào!

thư kí nhỏ bé ngồi cạnh tác giả cầm kịch bản lật lật

Câu đầu tiên: tên và ý nghĩa của tên!

Vô Hỷ: Vô Hỷ, nụ cười Vĩnh cửu.

Trì Viễn: Trì Viễn, tên vô nghĩa.

Thư kí nhỏ bé: tên vô nghĩa? ngạc nhiên nhìn tác giả

Tác giả: kiên trì theo đuổi...lặng lẽ che mặt

Vô Hỷ: tác giả đầu óc đơn giản vãi... Nghĩa lơ lửng hết trên tên.

Tác giả: đập bàn đủ rồi! Câu tiếp theo!

Câu thứ nhì: tuổi tác?

Trì Viễn: già rồi.

Vô Hỷ: trẻ hơn hần một chút.

Tác giả và thư kí nhỏ bé: trầm mặc vài giây

Câu thứ ba: ai theo đuổi ai trước?

Trì Viễn: Tôi. mắt đầy Tiểu ý

Vô Hỷ: hần xua đuổi tôi trước thì có! Là ông đây si tình theo đuổi hần!trùng mắt nhìn tên kia

Thư kí nhỏ bé: Hỷ, làm người nên ăn ngay nói thật, trên kịch bản có sẵn câu tr...

Tác giả: lao qua bịt mồm thư kí ngusi

Trì Viễn: mặt đen đi vài phần là vì anh tưởng em là MB (trao bao- Money Boy), ai kêu đẹp quá làm gì, khó tránh khỏi hiểu lầm xoa đầu y ngoan, là anh theo đuổi em trước.

Vô Hỷ: mặt căm tức đầy ủy khuất ...nói láo!!!

Câu thứ tư: gia phả.

Vô Hỷ: nhà có cha mẹ, osin, mèo vô dụng và chó ngao Tây Tạng.

Tác giả và thư kí nhỏ bé đồng thanh: nói láo!!!

Vô Hỷ: ...

Trì Viễn: trên thì Trì lão gia nắm quyền, chỉ còn mẹ, dưới thì em trai Trì Nghinh xoa cằm kể ra thì khá nhiều. liếc nhìn ai đó đang khoá mồm bên nhà vợ thì có cha mẹ, một cô em gái, con mèo tên Nữ vương hay củ khoai gì đấy và chó ngao. nhướng mày

Vô Hỷ: ai chà ai chà anh nghe nhầm rồi, không phải chó ngao mà, là lão công ngalao qua ôm ôm làm nũng

Trì Viễn: ừ, nghe nhầm rồi cười nhẹ hôn trán Vô Hỷ

Thư kí nhỏ bé lặng lẽ tiếp máu cho tác giả.

Câu thứ năm: quan hệ xã giao?

Vô Hỷ: nhiều đến mức hư cấu và thành hệ liệt. chống cảm tắc lưỡi

Thư kí nhỏ bé: a? Nhiều vậy sao?!ngạc nhiên

Vô Hỷ: phải, chỉ là con tác giả lười như quỷ thôi!nhếch môi

Tác giả: ... mặt đen dần

Trì Viễn: ... khinh thường nhìn tác giả

Tác giả: ... Tym vỡ vụn

Câu thứ sáu: hình tượng động vật về người yêu?

Trì Viễn: như nuôi một con mèo, trở thành nô lệ lúc nào không hay biết.

Vô Hỷ: như trong chuồng beo hùm, lúc nào bị thịt cũng chẳng biết nhún vai

Trì Viễn: ...trầm mặc vài giây

Câu thứ bảy: tính cách đối phương như thế nào?

Vô Hỷ: bá đạo, độc chiếm, ôn nhu, trình độ chần dậm cao, nhà giàu có, ham mê công việc quá độ, khiết phích.

Trì Viễn: nháo, ngoan, miệng tuy thúi nhưng môi rất ngon, ham tiền, tự luyện cao, dễ giận, rất miễn cảm.

Vô Hỷ: thúi cả nhà anh!!!! Mông anh mới thúi đó!!

Trì Viễn: vậy sao? Thế ai mỗi lần tắm đều ra sức cọ chỗ ấy? Lại còn bị nhiễm trùng vì sữa tắm quá nhiều bên trong? xoa cằm

Vô Hỷ: che tai lại aaaaaaaaaa ông đây đểch nghe cái gì cả!! Aaaaaaaaaaaaa...

Thư kí nhỏ bé:... Còn ba câu nha anh, cố lên anh...

Câu thứ tám: ước mơ cho tương lai mai sau?

Trì Viễn: cùng lão bà của tôi, ôm chặt nhau nằm dưới mộ lạnh lẽo.

Vô Hỷ: gì... Gì mà ghê vậy chứ... Tôi... Em... Cũng vậy a...mặt đỏ bừng đến mang tai

Trì Viễn: lại cúi đầu hôn lên vành tai y

Tác giả tiếp máu giúp thư kí nhỏ bé.

Câu thứ chín: hành động nào của người kia làm bản thân yêu thích?

Trì Viễn: rúc vào lòng.

Vô Hỷ: ôm vào lòng.

Câu cuối cùng: điều muốn nói với đối phương mỗi ngày?

Vô Hỷ: ông xã...ngại ngừng nhìn y

Trì Viễn: yêu em. cúi xuống hôn lên môi y

Tác giả làm khẩu hình “hạ màn đi tiểu thư kí”

Thư kí vừa hạ màn vừa cầm máu mũi ào ạt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-bao-boi-nhu-the-nao>